

ZENGİNİN TARİHİ, FAKİRİN TARİHİNİ DÖVÜYOR!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 08 Şubat 2017 06:25 -

İnsanlık tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. Her şey, toplumun ürettiği servetleri ele geçirmeye odaklanmıştır. Bu servete el koyabilenler, onu kendi sınıfları için kullanırlar. Yerler, içerler, giyinip kuşanırlar, yani bizim padişahlıktan bildiğimiz kavramla saltanat sürerler. Bu saltanatın sürüp gitmesi için silahlı güçlere, asker ve polise, hapis haneye ihtiyaç vardır. Bu zor araçlarının yanında, yönetilen kitlelerin bu düzenin haklı ve mantıklı olduğuna inandırılması gerekir ki, kendi rızasıyla boyun eğsinler. Eğitim bunun en önemli aracıdır. Tarih yazımı da bu gönüllü boyun eğdirmenin araçlarından biridir.

Birey daha küçük yaşlarında bir tarih bombardımanına maruz kalır ve bu bombardıman hayatı boyunca sürer. Buna karşılık sınıf mücadelesi sona ermez. Diğer sınıflar, iktidarı ele geçirme mücadelesinden vazgeçmezler. Diyelim feodal bir sınıf iktidarda. Burjuvazi iktidarın kendi hakkı olduğunu ileri sürmeye devam eder ve iktidarda olmayan diğer sınıflardan da bu konuda destek ister.

Asıl iktidar sahibi olması gereken sınıf, zenginlikleri emekleriyle yaratan emekçilerdir. Bunlar, işçi, köylü ve şehir küçük burjuvalarından oluşur. Ancak bunların tarihçileri yoktur veya hemen hemen yoktur. Hâkim sınıflar, ellerindeki maddi imkânlarla kendi tarihçilerini besleyebildikleri ve onlara kendi tarihlerini yazdırabildikleri halde, emekçi sınıfların böyle bir imkânı yoktur. Yoksul köylüler ailelerinin bir soy ağacını bile tutamazlar. Fakat asıl sorun, emekçilerde böyle bir bilincin ve cesaretin olmayışıdır. Dolayısıyla ortada burjuva ve feodal tarih tezleri çarpışır. Emekçilerden de bunlardan birinin arkasında saf tutması istenir.

“HIZIR, GELİR BENİ ASARSIN!”

Hâkim sınıflar, hem kaliteli işgücü yaratmak, hem de kendi ideolojilerini yaygınlaştırmak için halk çocukları için de okul açarlar. Bu okullarda sınıf bilinci verilmediği için, daha doğrusu yalnızca iktidarın sınıfsal çıkarları doğrultusunda bir bilinç verildiği için halk çocukları yüksek öğrenim de yapsalar sınıf bilinci konusunda adeta aptallaştırılmıştır. İçlerinden pek azı tarihe emekçi sınıfların çıkarları açısından bakar. Pir Sultan Abdal'ın, İstanbul'da medreseye gitmek için kendisinden izin isteyen Hızır Paşa'ya “Hızır sen gelir beni asarsın” demesi okulların bu dönüşürücü özelliğini çok iyi anlatır.

Gene de asıl yaratıcıları halk olduğu için masallar, efsaneler, fıkralar, atasözleri, türküler bize büyük bir gerçeği fısıldamaktan geri kalmaz. Sınıf mücadelesinde haklı olan halktır ve onların çilelerle, ayaklanmalarla dolu muazzam bir tarihleri vardır.

Öte yandan, çağımızın gelişmeleri, ideolojilerin çeşitlenmesine de hizmet etmiştir. Tarihe ve geleceğe emekçilerin geçmişte yaşadıkları ve önlerindeki görevler açısından bakmanın önüne geçilememiştir. Nasıl halk içinde feodal veya burjuva tarih görüşüne inananların ve boyun eğenlerin sayısı sayılamayacak kadar çoksa, zengin bir aileden geldiği halde kendi sınıfından bağımsızlaşmış, vicdanı onu haklı tarafta, yani emekçilerin tarafında yer almaya götürmüş aydınlar da vardır. Karl Marks bunların en tanınmış olanıdır. Bizden yalnızca on kadar ad sayalım: Şefik Hüsnü Değmer, Ethem Nejat, Nazım Hikmet, Mehmet Ali Aybar, Aziz Nesin, Yaşar Kemal, Orhan Kemal, Sabahattin Ali, Hikmet Kıvılcımlı, Yılmaz Güney... Hatırladığının daha ne kadar çok ad var değil mi? Siyasetçi, yazar, şair, ressam, oyuncu, gençlik önderi... Günümüze gelelim: Devlette ve toplumda genel bir sağcılaşmanın sonucunda tarih tartışmaları iki sınıfın çıkarları arasında sıkışıp kalmıştır. Bir yanda Tayyip Erdoğan'ın şahsında toplanmış olan feodal sınıfların tarihe bakışı, diğer yanda burjuvazinin çıkarlarını kollayan, ona methiyeler düzen burjuva tarihi. Halkçıların tarih anlayışı ise bu ateşli tarih kavgasında gümbürtüye gidiyor. Konuya, emekçilerin refahı ve özgürlüğü açısından bakılmıyor.

SIRÇA KÖŞK

Oysa bu konuda geçmişte ortaya konulmuş bilgi ve belge eksikliği yok. Halen de emekçilere

ZENGİNİN TARİHİ, FAKİRİN TARİHİNİ DÖVÜYOR!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 08 Şubat 2017 06:25 -

danışılrsa bunu size söyleyecekler. Sabahattin Ali'nin Sırça Köşk öyküsünde anlattığı gibi tek bir taş, o yaldızlı tarihi tuzla buz edebilecektir. Bu nedenle değil midir ki, Türkiye'nin hâkim sınıfları emekçilerin çıkarlarını ve tarihini savunanların emdiği sütü burnundan getirmiştir.

1974'te Mamak'ta bir ortak savunma metni olarak hazırlanan "TİİKP Davası Savunma"sı, bu konuda atılmış bir taşı. Türkiye tarihini emekçiler açısından değerlendiriyordu. O dönem gençlerinin vicdanlarından kopup gelmiş haklı bir isyandı.

Çevremde o mirastan gelmiş arkadaşlarla tartışıyorum. Şimdi o görüşlere nasıl ilgisiz kaldıklarını, hatta onu reddettiklerini görüyor, hayretler içinde kalıyorum. Artık piyasada Abdülhamit ve Enverler, Talatlar kapışıyor! Kırk yıldır, burjuvazi, o görüşleri, savunanların kafasından da silmiş, onları kendi tarih görüşüne ram etmiştir. "Zengin tarih dağdan belden aşmış, fakirin tarihi düz ovada şaşmıştır!"

Biz de ne yapalım, emekçilerin tarihini masallarla, türkülerle, atasözleriyle savunalım bari...

Onlar bize çok şey hatırlatıyor. (7 Şubat 2017)

Fotoğraf: Öğrencilerimizle sahneye koyduğumuz tefeciğe karşı köylü isyanını anlatan "Garipler Köyü" oyununun son bölümü. Yazılmayan onların tarihidir... (Fatsa Yassıtaş Köyü, 30 Nisan 1966)